

FOAIE PAROHIALĂ MAI 2023

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

TĂCEREA LUI DUMNEZEU - RĂBDAREA MARIEI

În fiecare an, în luna mai, Biserica Catolică își cheamă și își îndeamnă credincioșii să-și îndrepte mai insistent și cu mai multă ardoare rugăciunile și cântările către Mama cerească, Sfânta Fecioară Maria, Regina lunii mai. De aceea, cred că ar fi util un gând, o învățătură inspirată din viața Sfintei Fecioare, o încurajare în drumul nostru de credință.

Așadar, s-o urmăm pe Maria în drumul ei de credință, începând cu *Fiat*-ul sau *DA*-ul pe care Ea l-a spus la Buna Vestire. Trebuie să adoptăm o atitudine contemplativă pentru a pătrunde în interioritatea Mariei, să-i ascultăm pulsațiile spirituale și să-i admirăm frumusețea interioară.

Dispuși în acest mod, o vedem îndreptându-se grăbită și disponibilă să o ajute pe ruda sa, Elisabeta, care era însărcinată în luna a șasea. Apoi, împreună cu Dreptul Iosif, ascultătoare, pornește spre Betleem, ca să împlinescă porunca împăratului.

A fost nevoie să meargă pe jos, încet, cu eventuale popasuri pentru a se odihni. Din cauza sarcinii, drumul a fost lent și obositor pentru Maria. Putem calcula că, în acele condiții, drumul a durat între opt și zece zile. Tânăra săracă, dar demnă, înaintează cu dificultate; drumurile țării nu erau încă trasate și întreținute și abia puteau fi tranzitate de caravane cu măgari și cămile. **Dar Maria este o slujitoare, ea nu are dreptul să reclame, să se plângă.** În spiritualitatea ei de slujitoare

a Domnului, Maria răspunde cu blândețe greutăților ce apar: „**Bine, Tatăl meu! Fiat!**” Și Mama perseverează plină de pace, în ciuda greutăților drumului, spre Betleem.

Psihologia tinerei care va fi mamă pentru prima oară este singulară, trăiește între emoție și teamă.

Tăcerea lui Dumnezeu, ca un cer întunecat plin de nedumeriri, s-a abătut asupra Mariei: când vor începe durerile nașterii? În vremurile acelea, orice naștere era eventual pericol de moarte. În cazul nostru, vor fi complicații sau totul va fi bine? Vom reuși să ajungem la Betleem sau nașterea se va produce pe drum? Nimeni nu știe!

Dumnezeu continuă să tacă. În fața acestora și a altor nedumeriri, Maria nu se neliniștește. Plină de pace, răspunde mereu: „**Fiat, Tatăl meu! Mă încredințez ție!**” Niciodată nu s-a văzut pe acest

pământ o femeie atât de plină de pace, de putere, de duioșie și de blândețe.

Dumnezeu nu dă semne de viață. În spiritualitatea ei, Mama reușește doar să spună: „Domnul meu, am făcut tot posibilul să găsim un loc mai bun; Tu atât ai îngăduit, este bine. Tată al meu, Fiat, mă încredințez voinței tale.” Acest **Fiat**, de nestins, va face ca ea să nu se frângă niciodată și o va elibera de orice neliniște.

Când toate erau potrivnice, Maria nu opune rezistență, nu se agită, ci speră și crede. Iar Dumnezeu continuă să tacă. Ce va face Maria?

Maria nu va plânge, pentru că plânsul e o modalitate de protest, iar slujitoarea Dnului nu poate protesta, ci acceptă de fiecare dată. Acel Fiat al său îi va conferi întotdeauna o extraordinară stare interioară de liniște. Nu va exista situație care să poată dezechilibra stabilitatea sufletească a Mariei.

Au ajuns la Betleem, dar „nu era loc de găzduire pentru ei” (Luca 2,7); au bătut la ușile unor cunoscuți, ale unor rude și prieteni. Toate li s-au închis; li s-au închis toate orizonturile și toate speranțele. În aceste condiții s-ar fi năruit echilibrul sufletesc al celei mai puternice femei. Dar în cazul Mariei, nici cele mai crude întâmplări nu vor reuși s-o descurajeze. De fiecare dată, **statornicul ei Fiat** o va elibera de neliniște, îi va conferi o tărie indesctribilă și o va cufunda într-o extraordinară stare de liniște, de demnitate, de măreție. Liniștită va continua să caute alte soluții.

Când s-au epuizat definitiv

toate posibilitățile, cerul continuă să fie mut și Dumnezeu să tacă, dar Maria, slujitoarea Domnului, încredințându-se în întregime în mâinile Tatălui, așteaptă plină de o blândețe de neînving clipa cea mare.

Înt-o bună zi, cerul a vorbit: „Scoală-te, ia copilul și pe mama lui, fugi în Egipt și stai acolo până când îți voi spune” (Matei 2,13). Aceste câteva cuvinte au umplut de nedumeriri sufletul Mariei.

De ce caută Irod acest copil? De ce vrea să-l ucidă? Ce rău a făcut? De ce tocmai în Egipt? Până când?

Încă o dată, teribila tăcere a lui Dumnezeu s-a abătut asupra tinerei Mame ca un nor sumbru.

De câte ori nu ni se întâmplă și nouă același lucru?! Dintr-o dată, totul pare absurd! Nimic nu are sens. Totul seamănă cu o fatalitate oarbă și sinistă. Noi înșine ne

simțim ca niște jucării în mijlocul unui vârtej. Dumnezeu? Dacă există și este puternic, de ce îngăduie toate acestea? De ce tace? Ne vine să ne revoltăm împotriva tuturor lucrurilor și să negăm totul.

Maica Domnului nu s-a revoltat niciodată, s-a abandonat pe sine. La fiecare nedumerire a răspuns cu *Fiat*. O slujitoare nu întreabă, ci ascultă, se supune și se încredințează în liniște Domnului.

Se spune că apa, căzând picătură cu picătură, până la urmă perforează măruintăile stâncii. Să fii erou pentru o săptămână, pentru o lună este relativ ușor, fiindcă este emoționant. Dar e mult mai greu să nu te lași frânt de monotonia anilor.

Cred că încercarea cea mai dificilă pentru Maria a fost pe Calvar, dar încercarea cea mai periculoasă a fost în cei treizeci de ani petrecuți sub bolta tăcerii lui Dumnezeu. Cum a reușit Maria să parcurgă toți acești ani?

Cred că s-a inspirat din exemplul patriarhului Abraham, care a trecut prin „proba uzurii”. Dumnezeu îi promite lui Abraham urmași „ca stelele de pe cer și ca nisipul mării”, dar lucrul acesta nu se întâmplă imediat; orele trec, zilele trec, anii se scurg și Abraham nu vede nimic, nici un semn, dar așteaptă, rabdă, speră, crede, până când promisiunea devine realitate. La fel și Maria!

La fel se întâmplă mereu: cu cât lumina soarelui este mai intensă, cu atât mai adânci sunt umbrele. Cu cât manifestarea lui Dumnezeu este mai răsunătoare, cu atât mai apăsătoare este liniștea de după. La fel s-a întâmplat și în cazul Mariei.

Trec anii și impresia vie și

proaspătă a Bunei Vestiri a rămas undeva departe.

Monotonia s-a înstăpânit la Nazaret și are mereu același chip: orele și zilele lungi, cei treizeci de ani interminabili. Mama se îngrijește de toate, Fiul muncește, mănâncă, se roagă... Mereu același lucru. Fiecare an pare o eternitate.

Ce făcea Maria? Răsuca în minte cuvintele pe care într-o zi – deja atât de îndepărtată! – i le-a transmis îngerul: „va fi mare: va fi numit Fiul Celui Preaînalt (...) și domnia lui nu va avea sfârșit” (Luca 1,32-33). Cuvintele vechi erau frumoase, dar realitatea din fața ochilor ei era cu totul alta. El era un om obișnuit, la fel ca toți ceilalți. Nimic măreț!

Nedumerirea a început să bată la ușă din ce în ce mai insistent. O fi adevărat acel lucru? Nu cumva am fost victima unei halucinații?

Aceasta este cea mai mare ispită în viața noastră de credință: să dorim să avem ceva evident, să dorim să prindem cu mâna noastră realitatea, să dorim să pipăim obiectivitatea ca pe o

piatră rece.

Maica Domnului nu a făcut așa! Ea a rămas liniștită, s-a abandonat în mod necondiționat, plină de încredere. **Iar când totul părea absurd, răspundea absurdului cu *Amin* și absurdul dispărea. Tăcerii lui Dumnezeu Maria îi răspundea cu *Fiat*, și tăcerea se transforma în prezență. În loc să-i ceară lui Dumnezeu o garanție a adevărului, Maria se agăța neobosită de voința lui Dumnezeu, rămânea în pace, iar îndoiala se transforma în delicatețe, în gingășie.**

În felul acesta a reușit Maria să traverseze cei treizeci de ani, navigând în barca credinței mature, deși drumul ei nu se încheie aici.

Pentru fiecare persoană și pentru fiecare stare de viață, Maria este modelul. **Curajul, statornicia și tăria ei – această credință matură – ne vor ajuta și pe noi în orice încercare și vom merge înainte pe drumul credinței alături de Fecioara Maria.**

(Cateheză inspirată din cartea *Tăcerea Mariei*, scrisă de Ignacio Larrañaga)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Credința este măreția Mariei, așa cum proclamă Elisabeta: Maria este „binecuvântată între femei”, „binecuvântat este rodul trupului tău” pentru că este „mama Domnului”, pentru că ea crede și trăiește în manieră unică „prima” dintre fericiri, fericirea credinței. Elisabeta mărturisește asta în bucuria sa și a pruncului ce îi tresaltă în sân: „Fericită ești tu care ai crezut că se vor împlini cele spuse ție de Domnul”.

Să nu ne limităm s-o admirăm pe Maria în destinul său de glorie, ca pe o persoană foarte îndepărtată de noi: nu! Suntem chemați să privim ceea ce Domnul, în iubirea sa, a voit și pentru noi, pentru destinul nostru final: să trăim prin credința în comuniunea perfectă de iubire cu El și astfel să trăim cu adevărat.

Papa Benedict al XVI-lea